

Arrest

nr. 131 353 van 14 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 2 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 maart 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 april 2014.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 7 augustus 2014.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 27 maart 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 april 2014.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 5 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, BS 19 augustus 1955, *err.* BS 29 juni 1961 (hierna: het EVRM).

2.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een inreisverbod van 27 maart 2014.

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zij stelt dat het inreisverbod vroegtijdig werd genomen, nu zij tegen de beslissing van 27 maart 2014 waarbij een aanvraag op grond van artikel 9bis onontvankelijk werd verklaard en tegen een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum, beroep heeft ingesteld. Zij geeft aan dat zij in afwachting van de uitspraak gerechtigd is op het grondgebied te verblijven. Tevens stelt zij dat in de bestreden beslissing niet verwezen wordt naar voormelde aanvraag en naar de beroepsprocedure.

De Raad wijst erop dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt te beweren, een beroep ingesteld bij de Raad gericht tegen een beslissing genomen op grond van voormeld artikel 9bis en tegen bevelen om het grondgebied te verlaten, geen schorsende werking heeft. Bovendien dateert de bestreden beslissing van 27 maart 2014 en zodoende van voor het op 2 mei 2014 ingestelde beroep tegen de andere beslissingen van 27 maart 2014. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing wel degelijk melding wordt gemaakt van een op 15 januari 2014 ingediende “aanvraag 9bis”. Deze aanvraag is blijkens het administratief dossier de aanvraag die bij beslissing van 27 maart 2014 onontvankelijk verklaard werd. Ten slotte kan erop gewezen worden dat in een beslissing van 27 maart 2014 onmogelijk melding gemaakt kan worden van een slechts naderhand, met name op 2 mei 2014, ingesteld beroep tegen voormelde beslissing in het kader van voornoemd artikel 9bis en tegen een eveneens op 27 maart 2014 genomen bevel om het grondgebied te verlaten. Voor het overige dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in het geheel niet ingaat op de in de bestreden beslissing opgenomen motivering.

Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt zodoende niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel lijkt ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 5 en 8 van het EVRM.

Aangaande voormeld artikel 5 dient erop gewezen te worden dat, gezien de verzoekende partij niet het voorwerp uitmaakt van enige vrijheidsberovende maatregel, de aangevoerde schending van voornoemde bepaling juridische grondslag mist.

Aangaande voormeld artikel 8 verwijst de verzoekende partij naar het feit dat het voor haar quasi onmogelijk is in haar land van herkomst een familieleven te leiden, naar de band die zij in België heeft opgebouwd, haar integratie in België, het feit dat zij met haar echtgenote en kinderen een feitelijk gezin vormt en het feit dat de kinderen hier naar school gaan. Er dient op gewezen te worden dat de verzoekende partij geenszins uiteenzet op welke manier op grond van deze elementen, voor zover deze al bewezen zouden zijn, tot een schending van voormeld artikel 8 kan besloten worden. Verder kan erop gewezen worden dat uit het administratief dossier blijkt dat alle leden van het gezin het voorwerp uitmaken van een inreisverbod en van een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat een scheiding van het gezin niet aan de orde is. Een schending van voornoemd artikel 8 wordt zodoende niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel lijkt ongegrond.

Ten slotte vraagt de verzoekende partij de bestreden beslissing op humanitaire gronden te hervormen. De Raad wijst er echter op dat dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidscontrole op de

bestreden beslissing kan uitoefenen en niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid en de bestreden beslissing te hervormen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 7 augustus 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden. Ter terechtzitting van 9 september 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 4 augustus 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP wijst op de redenen vermeld in het schrijven ‘vraag tot horen’ en stelt dat er voldoende elementen in het dossier aanwezig zijn waaruit blijkt dat de middelen ontvankelijk en gegrond zijn. Zij heeft veel problemen in haar land van herkomst, en de plaatselijke autoriteiten bieden onvoldoende bescherming. Zij verwijst tevens naar haar uiteenzetting in zaak 29. VwP sluit aan bij de beschikking van de Raad.”* In de zaak met rolnummer 152 518 heeft de verzoekende partij het volgende gesteld: *“VzP wijst op de redenen vermeld in het schrijven ‘vraag tot horen’ en stelt dat er voldoende elementen in het dossier aanwezig zijn waaruit blijkt dat de middelen ontvankelijk en gegrond zijn en dat het bevel om het grondgebied te verlaten moet worden vernietigd. Zij heeft veel problemen in haar land van herkomst en de plaatselijke autoriteiten bieden onvoldoende bescherming. VzP volhardt in de middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift.”*

2.3.1 In de mate waarin de verzoekende partij op 7 augustus 2014 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting verwijst naar de vraag tot horen en verder geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 4 augustus 2014, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gelden dat de vraag tot horen niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie waar ter terechtzitting naar kan worden verwezen. Door het louter refereren aan de vraag tot horen kan derhalve bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking d.d. 4 augustus 2014 opgenomen grond.

2.3.2 Voor zover de verzoekende partij betoogt dat zij veel problemen heeft in haar land van herkomst en de plaatselijke autoriteiten onvoldoende bescherming bieden, merkt de Raad op dat voornoemde beschouwingen feitelijke grondslag missen, nu deze loutere beweringen niet door enig bewijs worden gestaafd.

2.3.3 In zoverre de verzoekende partij op 7 augustus 2014 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting volhardt in de middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift en zodoende geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 4 augustus 2014, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

De schending van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 5 en 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET